

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.04.1992, sp. zn. 4 Cao 15/92, ECLI:CZ:NS:1992:4.CAO.15.1992.1

Číslo: 2/1994

Právní věta: Nebyla-li žadatelka uznána invalidní (částečně invalidní) v řízení o přechodu s pracovní neschopnosti do invalidity (částečné invalidity) podle ustanovení § 4 vyhlášky č. 183/1991 Sb., v němž o odvolání rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení s konečnou platností (§ 7 písm. e/ bod 2 zákona č. 245/1990 Sb.), pak toto rozhodnutí správního orgánu nepodléhá přezkoumání soudem podle ustanovení hlavy třetí části páté občanského soudního řádu (§ 250 l a násl. o.s.ř.). Nejde tu o rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení o nároku na dávku tohoto zabezpečení ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. 1).

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 30.04.1992

Spisová značka: 4 Cao 15/92

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 250l 114/1988 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovatelka požadovala přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení z 23. 10. 1991, jimž bylo její odvolání, směřující proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení z 19. 8. 1991, zamítnuto a toto rozhodnutí, jímž navrhovatelka nebyla uznána invalidní ani částečně invalidní, bylo potvrzeno s odůvodněním, že podle závěrů posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí ČR není navrhovatelčin zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 17 vyhlášky č. 128/1988 Sb. dlouhodobě nepříznivý.

Městský soud v Praze svým usnesením návrh navrhovatelky zamítl podle ustanovení § 249 odst. 2 o.s.ř. (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 519/1991 Sb.), dovolává se toho, že jde o pravomocné rozhodnutí, proti kterému není opravný prostředek přípustný, poněvadž bylo vydáno v řízení podle ustanovení § 4 vyhlášky č. 183/1991 Sb., o přechodu z pracovní neschopnosti do invalidity (částečné invalidity), v němž o odvolání rozhoduje podle ustanovení § 7 písm. a) bod 2 zákona č. 245/1990 Sb. Česká správa sociálního zabezpečení s konečnou platností.

V podaném odvolání navrhovatelka uznávala, že soud prvního stupně v usnesení použil odpovídající ustanovení právních předpisů, nicméně poukazuje na "rozpor", vyplývající ze skutečnosti, že takové

rozhodnutí o neexistenci invalidity (částečné invalidity) fakticky znamená i negativní rozhodnutí o zákonném nároku na invalidní (částečný invalidní) důchod. Přitom se dovolávala změn vyplývajících z novely občanského soudního řádu, provedené zákonem č. 519/1991 Sb., s tím, že tu je třeba blíže zkoumat, zda právě ustanovení § 248 odst. 2 písm. g) o.s.ř., podle něhož soudy nepřezkoumávají rozhodnutí, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věci, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské či jiné hospodářské činnosti, není v rozporu s čl. 36 odst. 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.

Bývalý Nejvyšší soud České republiky svým usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně a navrhovatelce nepřiznal úhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Skutkový základ projednávané věci, což i navrhovatelka v podaném odvolání uvedla, je nesporný a právní závěry soudu prvního stupně jsou v souladu se zákonem. Odvolací soud se proto s nimi ztotožňuje.

Pro úplnost odvolací soud dodává, že tu nejde o rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení o zákonném nároku na dávku ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.2). Takové rozhodnutí nepodléhá přezkoumání soudem podle hlavy třetí části páté občanského soudního řádu (ve znění zákona č. 519/1991 Sb; § 250 l a násl. o.s.ř.). Pokud navrhovatelka v podaném odvolání dovozovala, že tu je pravomoc soudu dána v řízení podle hlavy druhé části páté téhož zákona (§ 247 a násl.) a současně naznačovala, že nedostatek soudní pravomoci nelze se zřetelem k čl. 36 odst. 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb. vyvozovat z ustanovení § 248 odst. 2 písm. g) o.s.ř., je třeba uvést, že se mylí, domnívá-li se, že jde o rozhodnutí, které má na zřeteli citované ustanovení.

Z přezkoumání soudem jsou totiž vyloučena, kromě rozhodnutí uvedených v odstavci druhém citovaného ustanovení, i taková rozhodnutí správních orgánů, která jsou vydávána na základě ustanovení uváděných v příloze A k občanskému soudnímu řádu3) (srov. § 248 odst. 3 o. s. ř.), a mezi taková rozhodnutí posléze patří právě ve zmíněné příloze výslovně uvedené rozhodnutí o invaliditě (částečné invaliditě), vydané ve správním řízení podle vyhlášky č. 76/1957 Ú. l. ve znění vyhlášky č. 268/1990 Sb. a vyhlášky č 183/1991 Sb.

Spatřuje-li posléze navrhovatelka “zjevný rozpor ve věci” v tom, že takové rozhodnutí (o invaliditě či částečné invaliditě) je fakticky zamítavým rozhodnutím orgánů důchodového zabezpečení o zákonném nároku na invalidní (částečný invalidní) důchod je třeba uvést, že teprve uplatní-li navrhovatelka takový nárok řádnou žádostí, o níž by rozhodl orgán důchodového zabezpečení zamítavě, může dosáhnout včas podaným opravným prostředkem přezkoumání takového (zamítavého) rozhodnutí soudem podle hlavy třetí části páté občanského soudního řádu (§ 250 l o.s.ř.).

Věcně správné usnesení soudu prvního stupně bylo proto z uvedených důvodů odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrzeno.

Navrhovatelce nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, poněvadž neměla s odvoláním úspěch (§ 250k a § 250 l o.s.ř.).

Poznámky pod čarou:

1) Zákon č. 100/1988 Sb. platí ve znění zákonů č. 110/1990 Sb., č. 180/1990 Sb., č. 1/1991 Sb., č. 46/1991 Sb., č. 306/1991 Sb., č. 482/1991 Sb., č. 578/1991 Sb., č. 582/1991 Sb., č. 235/1992 Sb., č. 589/1992 Sb. a č. 37/1993 Sb.

2) ve znění zákonů č. 110/1990 Sb., č. 180/1990 Sb., č. 1/1991 Sb., č. 46/1991 Sb., č. 306/1991 Sb.,
č. 482/1991 Sb., č. 578/1991 Sb., č. 582/1991 Sb., č. 235/1992 Sb., č. 589/1992 Sb. a č. 37/1993 Sb.
3) k zákonu č. 99/1993 Sb. (ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 240/1993 Sb.)